

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 24Co/8/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6122264081
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 10. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Andrea Dudášová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2023:6122264081.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v spore žalobcu: JV MONT s.r.o., IČO: 45 400 156, so sídlom Podhradská 164/48, Lehota pod Vtáčnikom, zastúpeného spoločnosťou: FF HOLDING a.s., so sídlom Ulica R. Jašíka 3005/1E, Prievidza, IČO: 50 286 048, proti žalovanému: A. B., nar. XX.XX.XXXX, adresa C. XXXX/X, B., o zaplatenie 624,- eur s príslušenstvom a náklady spojené s uplatnením pohľadávky vo výške 150,- eur, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Trnava zo dňa 12. októbra 2022 vo výrokoch II. a III., č.k. 17C/35/2022-55, takto

rozhodol:

I. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku II. m e n í tak, že žalovaný j e p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi náklady spojené s uplatnením pohľadávky vo výške 50,71 eur, do troch dní od právoplatnosti rozsudku a vo zvyšku rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku II. p o t v r d z u j e .

II. Žalobcovi p r i z n á v a nárok na náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania voči žalovanému v rozsahu 74,34 %.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 624,- eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,00% zo sumy 624,- eur od 14.10.2021 do zaplatenia, všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku, výrokom II. vo zvyšnej časti týkajúcej sa nákladov spojených s uplatnením pohľadávky vo výške 150,- eur súd žalobu zamietol a výrokom III. žalobcovi priznal voči žalovanému náhradu trov konania v rozsahu 61,24%.

2. Rozhodnutie súd odôvodnil právne na základe aplikácie ust. § 52 ods. 1 a 2, § 121 ods. 3, § 488, § 489, § 517 ods. 2 zák. č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“), § 3 ods. 1 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka. O náhrade trov konania rozhodol podľa čl. 4 ods. 1 a 2, čl. 17, § 251, § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 zák. č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“).

3. Na základe vykonaného dokazovania a zisteného skutkového stavu veci mal súd prvej inštancie za preukázané, medzi stranami sporu vznikol záväzkový vzťah, založený zrejme inou nepomenovanou zmluvou o vykonaní vodoinštalčných prác, za ktoré žalobca žalovanému vystavil faktúru č. 32/2021 na sumu 624,- Eur dňa 8. 10. 2021, splatnú dňa 13. 10. 2021, ktorú zasielal žalovanému, avšak zásielka sa vrátila ako neprevzatá v odbernej lehote žalobcovi. Dňa 4. 11. 2021 žalobca splnomocnil spoločnosť FF HOLDING a.s., za účelom vymáhania uvedenej sumy 624,- Eur s príslušenstvom, žalovaný predmetnú faktúru neuhradil ani po zaslaní predžalobnej výzvy. Za predžalobnú výzvu bola žalobcovi spoločnosťou FF HOLDING a.s. vystavená faktúra č. 2021005, ktorú žalobca riadne zaplatil, túto si uplatňuje v konaní ako náklad spojený s vymáhaním pohľadávky v zmysle § 121 ods. 3 zákona OZ. Nárok vo výške 624,- Eur nebol žalovaným popretý, súd tak vychádzal zo žalobcom predložených listinných

dôkazov, predovšetkým z predloženej faktúry a doručenky, súd nárok uznal za dôvodný a priznal ho, a to vrátane úroku z omeškania dňom nasledujúcim po splatnosti vystavenej faktúry, t.j. odo dňa 14.10.2021. Uplatnený nárok v sume 150,- Eur si žalobca uplatňuje ako náklad spojený s vymáhaním pohľadávky v zmysle § 121 ods. 3 zákona OZ, a to za predžalobnú výzvu vystavenú spoločnosťou FF HOLDING a.s. splnomocnenou za účelom vymáhania pohľadávky žalobcu. Uvedenú sumu žalobca riadne zaplatil spoločnosti FF HOLDING a.s., ktorá túto sumu vyfaktúrovala faktúrou č. 2021005. Súd poukázal na rozhodnutie NS SR sp. zn. 3MOBdo/2/2010 (uverejnené v Zbierke stanovísk NS SR pod č. 7/2010) a má za to, že nárok žalobcu pozostávajúci zo sumy vo výške 150,- Eur bez bližšej špecifikácie predstavujúci náklady spojené s uplatnením pohľadávky nie je v danej výške účelne vynaloženým v súvislosti s uplatnením pohľadávky, z uvedeného dôvodu ho súd tak považuje za nedôvodný, žalobu preto v uvedenej časti zamietol. Súd nespochybňuje, že náklad spojený s uplatnením pohľadávky nemusí nevyhnutne súvisieť s právnou službou, ale môže ísť o akúkoľvek inú administratívnu službu priamo súvisiacu s uplatnením pohľadávky, tak ako to argumentoval žalobca, spornou v danej veci bola výška uvedeného nákladu v pomere k výške uplatnenej pohľadávke. Aj žalobcom poskytnutá argumentácia hovorí o „primeranej náhrade“, súd by mohol priznať nanajvyš poštovné náklady, resp. iné hotové výdavky za takúto službu, avšak tieto neboli žalobcom špecifikované ani na dodatočnú výzvu súdu, pričom súd nie je povinný sám v kontradiktórnom konaní riešiť sumu nákladov napr. za poštové služby, ak ich žalobca nešpecifikoval.

4. Pri rozhodovaní o náhrade trov konania súd prvej inštancie vychádzal z rozhodnutia vo veci samej, teda zo skutočnosti, že žalobcovi bola priznaná suma 624,- Eur s príslušenstvom, v časti pohľadávky v sume 150,- Eur bola žaloba zamietnutá. V danom prípade hrubý úspech žalobcu predstavuje 80,62 % (vo vyhovujúcej časti) a hrubý úspech žalovaného 19,38 % (v časti zamietnutia žaloby), teda čistý úspech žalobcu vo veci predstavuje 61,24 % (80,62- 19,38). To v konečnom dôsledku znamená nárok žalobcu voči žalovanému na náhradu účelne vynaložených trov celého konania v rozsahu 61,24 % trov konania, tak ako je uvedené vo výroku III.

5. Proti tomuto rozsudku voči výroku II. a III. podal odvolanie žalobca z dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP, ktorým sa domáhal, aby odvolací súd rozsudok zmenil tak, že žalobe vyhovie.

6. Odvolanie odôvodnil tým, že sa nestotožňuje názorom súdu prvej inštancie v časti, kde súd odkazuje na rozhodnutie NS SR sp. zn. 3MOBdo/2/2010. Má za to, že v citovanom uznesení je použité slovo „aj“, ktoré výkladovo nutne chápať ako „nie len“ a teda účelne vynaložený náklad spojený s uplatnením pohľadávky môže byť aj na právnú službu ako aj na akúkoľvek inú (administratívnu) službu, ktorá vedie k uplatneniu pohľadávky. V odôvodnení citovaného uznesenia sa k vymedzeniu nákladov spojených s uplatnením pohľadávky NS SR neobmedzil na konštatovanie, že by sa malo jednať len o právne služby. Z odôvodnenia teda vyplýva, že tieto náklady musia priamo súvisieť s uplatnením pohľadávky, pohľadávka musí byť splatná a náklady musia byť vynaložené účelne. Z predžalobnej výzvy vyplýva, že sa týka priamo len konkrétnej pohľadávky, ktorej sa žalobca domáha. Jedná sa o splatnú pohľadávku a náklad bol vynaložený účelne, nakoľko výzvu v prípade fyzickej osoby predpokladá § 3 ods. 6 písm. d) zákona č. 307/2016 Z. z. o upomínacom konaní a o doplnení niektorých zákonov v znení č. 211/2021 Z. z.. Bez takej či podobnej výzvy je pohľadávka v upomínacom konaní neuplatniteľná, resp. neprípustná. Upomínací súd takýto náklad spojený s uplatnením pohľadávky bez všetkého priznal vo vydanom platobnom rozkaze. NS SR sa ďalej odvoláva aj na článok 3 bod 1 písm. e) Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2000/35/ES z 29. júna 2000 o boji proti oneskoreným platbám v obchodných transakciách. Táto smernica bola nahradená Smernicou Európskeho parlamentu a Rady 2011/7/EÚ zo 16. februára 2011, kde v článku 6 bod 3 je stanovené: „Veriteľ je oprávnený od dlžníka požadovať okrem paušálnej sumy uvedenej v odseku 1 primeranú náhradu všetkých nákladov na vymáhanie presahujúcich túto paušálnu sumu a vzniknutých v dôsledku dlžníkovho omeškania s platbou. Tieto náklady by mohli zahŕňať náklady vzniknuté okrem iného v dôsledku využitia služieb právnikov alebo spoločností na vymáhanie dlhov.“ Rozsiahly výklad nákladov spojených s uplatnením pohľadávky je obsiahnutý v rozsudku Súdneho dvora Európskej únie vo veci C-287/17 zo dňa 13. 9. 2018: „Článok 6 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2011/7/EÚ zo 16. februára 2011 o boji proti oneskoreným platbám v obchodných transakciách sa má vykladať v tom zmysle, že veriteľovi, ktorý sa domáha priznania náhrady nákladov upomienok zaslaných dlžníkovi z dôvodu omeškania dlžníka s platbou, priznáva právo získať na tomto základe okrem nároku na paušálnu sumu vo výške 40 eur stanovenú v odseku 1 tohto článku aj primeranú náhradu v zmysle odseku 3 rovnakého článku, pokiaľ ide o časť týchto nákladov presahujúcu túto paušálnu sumu.“ Odvolateľ má za to, že pojem „náklady spojené s vymáhaním“ je potrebné vykladať extenzívne tak, aby

zahrňoval aj náklady vynaložené na účtovníka, ekonóma či administratívnu spoločnosť, ktorá vystavila výzvu na zaplatenie. Pri intenzívnom výklade obmedzujúcom sa len na platby advokátom by sa tak neprimerane prenášala zodpovednosť za škodu na žalobcu, ktorú si spôsobil nesprávnym výberom subjektu na zaslanie výzvy na zaplatenie. Súd v odôvodnení poukazuje na to, že náklady spojené s vymáhaním nie sú primerané výške pohľadávky, avšak nešpecifikuje, akú výšku by považoval za primeranú. Nesúhlasí s tvrdením súdu o primeranosti. Odmena za vyhotovenie predžalobnej výzvy je paušálna a to vo výške 150,- eur, bez ohľadu na výšku pohľadávky. Uplatnený nárok vo výške 150,- eur žalovaný nepoprel, možnosti procesnej obrany nevyužil, na súd sa nedostavil, o konanie sa nezaujímal, preto nárok považujem za nesporný. Výrok III. rozhodnutia považuje za nesprávny len z dôvodu nepriznania nároku uvedeného vo výroku II. rozhodnutia.

7. Žalovaný odvolanie nepodal, k doručenému odvolaniu sa nevyjadril.

8. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávneným subjektom - stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. h) CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods.1 CSP), s prihliadnutím ex offa na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré ale nezistil (§ 380 ods. 2 CSP), pritom viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na úradnej tabuli a na webovej stránke súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 CSP) a dospel k záveru, že odvolaniu je možné priznať úspech len čiastočne, pričom boli splnené podmienky na jeho zmenu podľa § 388 CSP.

9. Predmetom prieskumu odvolacieho súdu je posúdiť napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v kontexte odvolacích dôvodov uplatnených žalobcom, a to so zameraním na posúdenie, či súd prvej inštancie dospel k správneému záveru ohľadom toho, že nárok žalobcu na náhradu nákladov spojených s uplatnením pohľadávky je nedôvodný.

10. Podľa § 121 ods. 3 OZ, príslušenstvom pohľadávky sú úroky, úroky z omeškania, poplatok z omeškania a náklady spojené s jej uplatnením.

11. Odvolateľ namietal správnosť záverov súdu prvej inštancie, na základe ktorých súd prvej inštancie nepovažoval náklady za predžalobnú výzvu vo výške 150,- eur za primerané a účelne vynaložené, pričom poukazoval na smernicu Európskeho parlamentu a Rady č. 2000/35/ES z 29. júna 2000 o boji proti oneskoreným platbám v obchodných transakciách. Odvolací súd poukazuje na bod 13. preambuly smernice, podľa ktorého táto smernica by sa mala obmedziť na platby vykonávané ako odplata za obchodné transakcie a neupravuje transakcie so spotrebiteľmi, úroky v spojitosti s inými platbami, napr. platbami podľa zákonov o zmenkách a šekoch, platbami vykonávanými ako náhrady škody vrátane platieb od poisťovacích spoločností. Smernica v čase vystavenia predžalobnej výzvy (16.12.2021) bola nahradená smernicou Európskeho parlamentu a Rady č. 2011/7/EÚ zo 16. februára 2011 o boji proti oneskoreným platbám v obchodných transakciách (prepracované znenie), pričom podľa čl. 8 veta prvá a druhá preambuly smernice, rozsah tejto smernice by sa mal obmedziť na platby vykonávané ako odplata za obchodné transakcie. Táto smernica by nemala upravovať transakcie so spotrebiteľmi, úroky v spojitosti s inými platbami, napr. platbami podľa zákonov o zmenkách a šekoch alebo platbami vykonávanými ako náhrada škody vrátane platieb od poisťovní. Podľa čl. 9 veta prvá preambuly smernice, táto smernica by mala upravovať všetky obchodné transakcie bez ohľadu na to, či sa uskutočňujú medzi súkromnými alebo verejnoprávnymi podnikmi, alebo medzi podnikmi a orgánmi verejnej moci vzhľadom na to, že orgány verejnej moci vykonávajú značný objem platieb voči podnikom.

12. Z vykonaného dokazovania vyplynulo, že žalobca sa domáhala zaplatenie pohľadávky, ktorá mu vznikla na podklade faktúry č. 32/2021 (č. I. 6) za vodoinštalačné práce. Hoci v konaní nebola predložená zmluva, na poklade ktorej žalobca vykonal vodoinštalačné práce pre žalovaného, je nepochybné, že žalobca pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy konal v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti, teda ako dodávateľ podľa § 52 ods. 3 OZ a žalovaný je fyzickou osobou,

ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekonala v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti (§ 52 ods. 4 OZ). Z uvedeného je zrejmé, že zmluvný vzťah medzi žalobcom a žalovaným je potrebné hodnotiť ako vzťah spotrebiteľský. Nemožno preto pri posudzovaní nároku na náhradu nákladov spojených s uplatnením pohľadávky postupovať podľa cit. Smernice a takisto ust. § 369c ods. 1 Obchodného zákonníka v spojení s § 2 nariadenia vlády č. 21/2013 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Obchodného zákonníka, podľa ktorého výška paušálnej náhrady nákladov spojených s uplatnením pohľadávky podľa § 369c ods. 1 zákona je 40 eur jednorazovo bez ohľadu na dĺžku omeškania.

13. Občiansky zákonník v cit. ust. § 121 ods. 3 zakotvuje, že príslušenstvom pohľadávky sú aj náklady spojené s jej vymáhaním. Zo záverov rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn.: 3MCdo/2/2010 je možné vyvodiť právny záver, že príslušenstvom pohľadávky sú aj vynaložené náklady na odmenu za právnu službu poskytnutú mimo súdneho konania v súvislosti s uplatnením pohľadávky podľa § 121 ods. 3 OZ, avšak podmienkou úspešného uplatnenia týchto nákladov v súdnom spore, ako ďalšieho hmotnoprávneho nároku odlišného od trov konania, je ich účelné vynaloženie. Odvolací súd zastáva názor, že nemôže byť na ujmu žalobcovi výber subjektu, ktorý si vybral pre účely vypracovania výzvy na zaplatenie pohľadávky, avšak náklady ktoré mu v súvislosti s tým vznikli, musia spĺňať atribút účelnosti. Pokiaľ by odvolací pripustil, že akonáhle veriteľ pristúpi k tomu, že vyzve dlžníka na zaplatenie dlžnej sumy, akýkoľvek náklad s tým spojený je potrebné považovať za účelne vynaložený, dochádzalo by umelému navyšovaniu pohľadávky, pretože dlžník (najmä ak je v pozícii spotrebiteľa) by bol potom povinný zaplatiť sumu, ktorá by paradoxne len za úkon predžalobnej výzvy mohla presiahnuť dlžnú sumu. Súd prvej inštancie správne poukázal v bode 14. odôvodnenia napadnutého rozsudku, že suma 150,- eur predstavuje až 24% samotného dlhu a odvolací súd sa stotožňuje s tým, že takáto suma je zjavne neprimeraná a nemôže predstavovať náklad, ktorý plní účel potrebnosti a nevyhnutnosti vynaložených nákladov.

14. Odvolací súd dáva do pozornosti aj tú skutočnosť, že právny poriadok SR pripúšťa možnosť účtovať za právne služby len advokátom. To však neznamená, že obchodnej spoločnosti, ktorá má v predmete podnikania o.i. administratívne služby (ako aj v prípade spoločnosti FF HOLDING a.s.) nemôžu v súvislosti s vyhotovením výzvy na zaplatenie pohľadávky vzniknúť žiadne náklady. Takéto náklady môže zahŕňať poštovné, náklady spojené so mzdou povereného pracovníka, prípadne iné hmotné náklady súvisiace s administratívnou činnosťou, v praxi je ich však takmer nemožné vyčíslieť. Tu však odvolací súd zdôrazňuje, že nemožno súhlasiť so žalobcom v tom, že pojem „náklady spojené s vymáhaním“ je potrebné vykladať extenzívne tak, aby zahŕňoval aj náklady vynaložené na účtovníka, ekonóma či administratívnu spoločnosť, ktorá vystavila výzvu na zaplatenie. Náklady spojené so zaúčtovaním pohľadávky veriteľa v účtovníctve sú nákladmi spojenými s vedením účtovníctva a nie s uplatnením pohľadávky. Tu odvolací súd dáva za pravdu súdu prvej inštancie, keď v bode 15. odôvodnenia napadnutého rozsudku uviedol, že výzva na zaplatenie pohľadávky je jednoduchým administratívnym úkonom nevyžadujúcim si špeciálnu zručnosť a odborné vedomosti.

15. Pre účely posúdenia otázky primeranosti týchto nákladov je preto potrebné vziať do úvahy pomyselné mantinely, ktoré upravujú normy slovenského právneho poriadku stanovujúce výšku náhrady nákladov spojených s uplatnením pohľadávky v obdobných prípadoch. Najbližšie z hľadiska vyčíslenia primeraných nákladov za výzvu na zaplatenie pohľadávky je vyhl. č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb, podľa ktorej odmena za úkon právnej služby ak pohľadávka predstavuje sumu 624,- eur je 39,84 eur + 10,87 eur réžijný paušál za rok 2021 (spolu 50,71 eur). Obdobne aj cit. § 2 nariadenia vlády č. 21/2013 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Obchodného zákonníka, podľa ktorého je výška paušálnej náhrady nákladov spojených s uplatnením pohľadávky podľa § 369c ods. 1 zákona je 40 eur jednorazovo bez ohľadu na dĺžku omeškania. Z uvedeného je možné dospieť k záveru, že primeraná výška nákladov za vypracovanie predžalobnej výzvy podľa vyhl. č. 655/2004 Z.z. a § 2 nariadenia vlády č. 21/2013 Z.z. sa pohybuje v rozmedzí od 40,- eur do 50,71 eur. Hoci, ako odvolací súd uviedol vyššie, Smernicu č. 2011/7/EÚ nemožno na danú právnu veci aplikovať, nemožno opomenúť aj to, že Smernica pripúšťa, že ak paušálna náhrada nákladov nepokryje všetky náklady spojené s uplatnením pohľadávky (interné aj externé), potom si veriteľ môže uplatniť aj náklady prevyšujúce túto paušálnu náhradu (por. bod 19. preambuly Smernice). Ak takýto princíp platí v obchodnoprávných vzťahoch, potom nemožno pripustiť nespravodlivejší prístup pokiaľ ide občianskoprávne vzťahy, avšak s výraznou akcentáciou primeranosti týchto nákladov, inak by dochádzalo k neúčelnému vynakladaniu nákladov. Potom odvolací súd dospel k záveru, žalobcovi

po zohľadnení kritéria primeranosti nákladov na vymáhanie pohľadávky patrí náhrada týchto nákladov v sume, ktorá by zodpovedala nákladom spojeným s vymáhaním pohľadávky, keby na tento úkon poveril advokáta (teda vo vyššej sume, ako pripúšťa nariadenie vlády č. 21/2013 Z.z.), pretože vyhláška o odmenách advokátov odzrkadľuje z hľadiska primeranosti rozsah vzniku nákladov najadekvátnejšie, preto odvolací súd dospel k záveru, že neboli splnené podmienky ani na potvrdenie, ani na zrušenie rozhodnutie a s použitím § 388 CSP napadnutý výrok II. rozsudku zmenil tak, že uložil žalovanému zaplatiť žalobcovi náklady spojené s uplatnením pohľadávky vo výške 50,71 eur, do troch dní od právoplatnosti rozsudku a vo zvyšku, teda prevyšujúcej časti týchto nákladov z dôvodu neprimeranosti zamietajúci výrok II. napadnutého rozsudku potvrdil. (výrok I.)

16. Podľa § 396 ods. 1 a 2 CSP ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie. (ods. 1) Ak odvolací súd zmení rozhodnutie, rozhodne aj o nároku na náhradu trov konania na súde prvej inštancie. (ods. 2)

17. Podľa § 255 ods. 1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

18. Podľa § 262 ods. 2 CSP, o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie v lehote do 60 dní po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

19. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 255 ods. 1 v spojení s § 396 ods. 1 a 2 CSP. Žalobca sa v konaní domáhal zaplata sumy 624,- eur a sumy 150,- eur, spolu 774,- eur. Bol úspešný vo výške 674,71 eur (624,- eur + 50,71 eur), čo predstavuje hrubý úspech žalobcu v rozsahu 87,17 % a hrubý úspech žalovaného v rozsahu 12,83 %. Pomerom potom čistý úspech žalobcu predstavuje 74,34%, preto odvolací súd priznal žalobcovi v tomto rozsahu nárok na náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania, s tým že nezistil dôvody na postup podľa § 257 CSP. (výrok II.)

20. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustné odvolanie.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP). Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP). Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP). Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP). Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP). V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP). Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP). Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP). Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP). Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prevej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP). Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP). V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).